

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupeného Mgr. Markem Hudlickým, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného jako stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2013, č. j. 10 A 325/2011 - 38,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 3. 2013, č. j. 10 A 325/2011 – 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 17. 5. 2010, č. j. OAM-3875-8/MC-2010 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), bylo žalobci podle ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky, neboť žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek, práva a svobody druhých, čehož se dopustil spácháním 5 trestných činů ve 2 dnech proti více poškozeným tím, že podle trestního příkazu Okresního soudu Plzeň – město ze dne 16. 11. 2009, č. j. 3T 133/2009, spáchal pokračující trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 trestního zákona, trestný čin výtržnictví podle § 202 odst. 1 trestního zákona, trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1 trestního zákona, trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1 a 2 trestního zákona a trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. c) trestního zákona.

Ze správního spisu lze zjistit, že trestním příkazem vydaným Okresním soudem Plzeň - město dne 16. 11. 2009, sp. zn. 3T 133/2009, byl žalobce uznán vinným, že dne 30. 6. 2009 v době kolem 20.00 hod. v Plzni, Karlovarské třídě, na tramvajové zastávce městské hromadné

dopravy „Severka“, přistoupil k poškozené U. L., nar. x, tuto uchopil rukou kolem krku do takzvané „kravaty“ a takto ji přinutil, aby s ním šla do jejího bytu č. 5 na adrese P., S. 125, zde nejprve rozbil zrcadlo a poté botník pod ním, čímž způsobil majiteli bytu poškozenému J. Š., nar. x, škodu v celkové výši 800 Kč, následně nožem rozřezal 2 páry bot, 1 džínové kalhoty a 4 ks halenek, čímž způsobil majitelce oděvních součástí poškozené U. L. škodu v celkové výši 1750 Kč, při tom poškozené nadával a vyhrožoval jí, že jí zláme ruce a nohy, poté poškozenou udeřil pěstí do hrudníku a následně, když tato upadla na zem, si na ni sedl, říkal jí, že jí zláme nohy a opakovaně ji do nohou udeřil pěstí, poté dalšího jednání zanechal a z bytu odešel, v důsledku popsaného jednání poškozená neutrpěla žádné zranění a dále, že dne 2. 7. 2009 v době kolem 22 hod., v P., S. ulici č. 125, v bytě č. 5, kde se v tu dobu nacházela nájemkyně bytu poškozená U. L. a dále poškozená I. B., x, nejprve vykopl uzavřené vstupní dveře do bytu, čímž způsobil majiteli bytu poškozenému J. Š. škodu v celkové výši nejméně 1100 Kč, do tohoto následně bez svolení poškozené L. vstoupil a zde ji ke škodě odcizil 2 ks mobilních telefonů zn. Nokia, typu 6300 a 6170 v celkové hodnotě 3300 Kč, přičemž poté, kdy poškozená se snažila mu odcizené telefony vzít, tuto rukama odstrčil, následně v kuchyni uchopil do ruky dřevěný váleček na těsto a poškozené řekl „když jsem ti nezlomil nohy, zlomím ti ruce“, kdy současně poškozenou uchopil rukou kolem krku a zmíněným válečkem směrem k ní mával, následně poté, kdy poškozená B. z bytu vyběhla s voláním o pomoc, poškozenou L. pustil, váleček zahodil na zem a z bytu odešel, přičemž současně oběma poškozeným vyhrožoval usmrcením.

Žalobce rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu napadl odvoláním, kde namítal, že se sice formálně dopustil pěti trestných činů, avšak uvedené činy spáchal v jednočinném souběhu a jako pokračující trestný čin a z tohoto důvodu není naplněna skutková podstata ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť se porušení veřejného pořádku a porušení práv a svobod druhých nedopustil opakovaně.

Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaný“), rozhodnutím ze dne 26. 9. 2011, č. j. OAM-3875-8/MC-2010, odvolání žalobce zamítlo a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdilo. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Městského soudu v Praze.

Městský soud rozsudkem ze dne 4. 3. 2013, č. j. 10 A 325/2011 – 38, rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud v daném případě dospěl k závěru, že žalobce se sice dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, avšak nikoliv opakovaně a aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců tak v jeho případě nebyla na místě. S ohledem na výši uloženého trestu nebyla na místě ani aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a v případě žalobce tak nebyly naplněny zákonné podmínky pro rozhodování o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu.

Rozsudek městského soudu žalovaný (dále též „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že spornou otázkou v posuzované věci není otázka, zda se žalobce svým jednáním dopustil závažného narušení veřejného pořádku, ale otázka, zda se dopustil závažného narušení veřejného pořádku opakovaně, jak výslovně požaduje ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle zmiňovaného ustanovení Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné

pokračování

nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Městský soud se ztotožnil s názorem žalobce, že podmínka opakovanosti splněna není, když s oporou v ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, (dále jen „správní řád“), konstatoval, že správní orgány jsou v daném případě vázány citovaným trestním příkazem nejen v tom, že se žalobce dopustil trestných činů a kterých, ale také tím, jakým jednáním se těchto trestných činů dopustil, a z toho dovodil, že správní orgány jsou vázány i posouzením soudu v tom smyslu, že se jednalo o jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů. Podle názoru soudu tak jde o jednorázové narušení veřejného pořádku a nikoli opakované, přičemž je nerozhodné, že tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu více trestných činů. Otázka počtu poškozených pak již podle soudu nehraje žádnou roli.

Stěžovatel s výše uvedenými závěry městského soudu nesouhlasí. Napadené správní rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobci je podle jeho názoru v souladu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán zcela akceptoval posouzení jednání žalobce v trestním řízení jako trestné činy a jeho odpovědnost za ně. Akceptoval i to, o které trestné činy se jedná a jakým jednáním se těchto trestných činů žalobce dopustil. Z uvedeného ustanovení však nelze dovodit, že správní orgány jsou vázány i posouzením soudu v tom smyslu, že se jednalo o jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů a že se tedy jedná o jednorázové, a nikoliv opakované narušení veřejného pořádku.

Na podporu své argumentace stěžovatel také cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2010 – 33, kde soud mimo jiné konstatoval: „*Otázka opakovanosti jednání je v první řadě otázkou skutkovou. To, zda určitý právní předpis následně kvalifikuje opakované jednání jako jediný skutek, je pak otázkou podřazení zjištěného skutkového stavu pod určitou právní normu – tedy právní kvalifikace. Právní kvalifikace se přitom může pro účely různých právních předpisů výrazně lišit. Jelikož ustanovení zákona o pobytu cizinců na jedné straně a trestního zákona na straně druhé sledují zcela odlišné cíle, je legitimní, že identické jednání v určitém ohledu kvalifikují odlišně.*

Trestněprávní doktrína tedy mimo jiné posuzuje jako jediný trestný čin i více dílčích útoků vedených jednotným záměrem, naplňujících stejnou skutkovou podstatu trestného činu a spojených stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. V některých případech pak trestní zákon pokračování považuje přímo za znak skutkové podstaty (v daném případě znak skutkové podstaty rozlišující trestný čin podle ust. § 215 odst. 1 trestního zákona a trestný čin podle ust. § 215 odst. 1,2 písm. b) trestního zákona).

Tuto právní kvalifikaci pro účely aplikace trestního zákona či trestního řádu však nelze bez dalšího přenášet do jiných právních odvětví. Stěžovatelovo jednání proto může být pro účely ostatních předpisů kvalifikováno odlišně.

Pokud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin. ...

... Kvalifikace uvedených útoků jako opakovaného narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, nýbrž zákona o pobytu cizinců.“

Závěry vyslovené v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu považuje stěžovatel za použitelné i v nyní projednávané věci. Kvalifikace žalobcových útoků jako opakovaného narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, nýbrž zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel je proto názoru, že žalobce podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku opakovanými útoky popsány v trestním příkazu naplnil. Napadený rozsudek tak stěžovatel navrhuje zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stížnost považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Městský soud podle jeho názoru postupoval správně, když respektoval trestní příkaz Okresního soudu Plzeň – město ze dne 16. 11. 2009, č. j. 3T 133/2009, který jednání žalobce zhodnotil jako jediný pokračující trestný čin. Z tohoto důvodu nelze hovořit o závažném a především opakovaném narušení veřejného pořádku. Správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat pravomocné rozhodnutí trestního soudu, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že projednávaná kasační stížnost je důvodná, když důvodnou shledal soud námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení.

Městský soud ke sporné právní otázce, zda se žalobce svým jednáním dopustil závažného narušení veřejného pořádku opakovaně, v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že z vydaného trestního příkazu plyne, že žalobcovo jednání bylo posouzeno jako jeden skutek, a to pokračující skutek skládající se ze dvou dílčích útoků spáchaných ve dnech 30. 6. 2009 a 2. 7. 2009, jímž naplnil skutkovou podstatu více trestných činů. Správní orgány jsou dle ustanovení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vázány rozhodnutím příslušného orgánu „o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá“. Podle městského soudu jsou tak správní orgány v daném případě vázány citovaným trestním příkazem nejen v tom, že žalobce se dopustil trestného činu (trestných činů) a kterého (kterých), ale také tím, jakým jednáním se tohoto trestného činu dopustil a jsou tedy vázány i posouzením soudu v tom smyslu, že se jednalo o jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů. Jde tedy o jednorázové narušení veřejného pořádku, a nikoli opakované, přičemž je nerozhodné, že tímto jednáním žalobce naplnil skutkovou podstatu více trestných činů. Otázka počtu poškozených podle městského soudu nehraje žádnou roli.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že městský soud ke svému závěru, že v daném případě jde pouze o jednorázové, a nikoliv opakované závažné narušení veřejného pořádku, dospěl z důvodu, že se jednalo o „*jediný pokračující skutek, jímž byla naplněna skutková podstata více trestných činů*“. Uvedený závěr je však nesprávný a z trestního příkazu nevyplývá. Z trestního příkazu je naopak zřejmé, že se týká dvou skutků žalobce, a to jednání žalobce a jeho následků ze dne 30. 6. 2009 a jednání žalobce a jeho následků ze dne 2. 7. 2009, a dále, že jediným pokračujícím trestným činem, za který byl žalobce odsouzen, je trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci. Další trestné činy (nikoliv však již pokračující) spáchané žalobcem jsou trestný čin výtržnictví a trestný čin vydírání (jednání žalobce ze dne 30. 6. 2009) a trestný čin porušování domovní svobody a trestný čin krádeže (jednání žalobce ze dne 2. 7. 2009).

V posuzované věci je třeba rozlišovat mezi instituty trestního práva, jako je např. souběh trestných činů a pokračující trestný čin, a důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stanovenými v zákoně o pobytu cizinců. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2010 – 33, kvalifikace jednání žalobce jako opakovaného

pokračování

narušení veřejného pořádku je otázkou, která nepodléhá režimu trestního zákona, ale zákona o pobytu cizinců.

Přestože trestní právo určité jednání hodnotí jako souběh trestných činů, či pokračující trestný čin, neznamená to, že z hlediska posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nemůže být jednání žalobce, kterého se dopustil ve více útocích pokračujícího trestného činu, hodnoceno jako opakované narušení veřejného pořádku.

Městský soud v předcházejícím řízení dále nesprávně posoudil otázku, zda podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovaným jednáním, byť by bylo pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikováno jako jediný pokračující trestný čin. Uvedenou otázkou, jak poukazoval stěžovatel ve své kasační stížnosti, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2010 – 33, kde dospěl k závěru, že „pokud zákon o pobytu cizinců v ust. § 77 odst. 2 písm. a) nepožaduje, aby došlo k opakovanému spáchání trestného činu, a zároveň neuvádí, že se pro účely tohoto ustanovení považuje více útoků za jediné narušení veřejného pořádku, je nutno učinit závěr, že podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovanými útoky, byť by byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin.“ Nejvyšší správní soud se v nyní projednávané věci s uvedeným závěrem ztotožnil.

Z hlediska posouzení důvodů pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu může být více útoků spáchaných žalobcem z trestněprávního hlediska posouzených jako pokračující trestný čin, hodnoceno jako opakované narušení veřejného pořádku. Trestní příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání 5 trestných činů, v daném případě jednoznačně prokazuje více útoků pokračujícího trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci spáchaných žalobcem.

Městský soud tak v předcházejícím řízení pochybil nesprávným posouzením otázky, zda podmínku opakovaného narušení veřejného pořádku lze naplnit i opakovaným jednáním, opakovanými útoky, kvalifikovaným(i) pro účely uplatnění trestněprávních předpisů jako jediný pokračující trestný čin.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že v posuzované věci shledal důvodnou kasační námitku nesprávného posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení. Za této situace Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku a v novém rozhodnutí o věci rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu